

РЕШЕНИЕ

№ 3775

гр. София, 09.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 29.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **2483** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.129, ал.7, вр. чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ №7224-1209 от 26.09.2013г. за отказ за прихващане или възстановяване, издадено от Е. К. на длъжност „старши инспектор“ в Столична община (СО) – Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ (ПАМДТ), отдел „С./Т.“, с което му е отказано прихващане/възстановяване на недължимо платени суми за данъци в размер на 3300.61 лв. за периода 2008г. – 2013г. за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , мълчаливо потвърдено по реда на чл.156, ал.4 ДОПК.

Жалбоподателят поддържа незаконосъобразност на оспореното решение като постановен при неправилно приложение на закона и необоснованост с оглед събраните доказателства. Посочва, че с договор за покупко-продажба на МПС от 24.09.2008г. е придобил лек автомобил марка „Б.“, модел „Х5“, рама №W., двигател 306D22326759, рег. [рег.номер на МПС] . От постановление от 08.07.2013г. по ЗМ №2092/2008г. по описа на 04 РУП – СДВР, пр.пр. №23838/2008г. по описа на СРП било видно, че лекият автомобил е проверен и след запитване до завода производител „Б.“ било установено, че същия е с интервенция върху рамата – на производствен номер 4365M160 отговаряла рама №W. и на 30.06.2008г. е обявен за международно издирване по досъдебно производство №2092/2008г. по описа на 04 РУП – СДВР. Посредством автотехническа експертиза било установено, че автомобилът отговаря на откраднат автомобил с рег. [рег.номер на МПС] ,

собственост на [фирма]. Поради изплащане на застрахователно обезщетение за настъпило застрахователно събитие „кражба“ автомобилът станал собственост на [фирма]. Автомобилът бил обявен за откраднат на 30.06.2008г., закупен от жалбоподателя на 24.09.2008г. и за него бил заплатен данък за периода 2008г. -2013г. Жалбоподателят поддържа, че е налице основание за прекратяване на данъчната регистрация по чл.60, ал.5 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), редакция в сила до 01.01.2010г., действала към датата на застрахователното събитие 30.06.2008г. Счита сега действащата редакция на нормата на чл.58, ал.4 ЗМДТ (в сила от 01.01.2010г.) за неприложима в случая. Поддържа, че по аргумент от разпоредбата на чл.78 от Закона за собствеността не е станал собственик на процесния автомобил, поради което не е субект по чл.53 ЗМДТ. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и заплатения данък да му бъде възстановен, респ. прихванат.

Ответникът кмет на Столична община оспорва жалбата. Счита, че данък за процесния автомобил се дължи до м.юли 2013г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С искане вх.№1209 от 30.08.2013г. за прихващане или възстановяване жалбоподателят е поискал от отдел „МДТ“ - Т. прихващане/възстановяване на недължимо платени суми за данъци в размер на 3300.61 лв. за периода 2008г. – 2013г. за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , поради настъпила измама с цел продажба на чужда собственост и връщане на автомобила на собственика, от когото е отнет – [фирма].

Към искането е приложено постановление №23838/16.07.2013г. на СРП по ЗМ № 2092/2008г. по описа на 04 РУП – СДВР и пр.пр.№ 23838/2008г. по описа на СРП, от което се установява, че е образувано досъдебно производство (ДП) срещу неизвестен извършител, за това, че на 29.06.2008г./30.06.2008г. противозаконно е отнел чуждо МПС – марка „Б.“, модел „Х5“, с ДК [рег.номер на МПС] , черен на цвят, рама №W., двигател 21126635. На 04.04.2011г. в [населено място] бил проверен лек автомобил марка „Б.“, модел „Х5“, рама №W., рег. [рег.номер на МПС] . След извършена експертна справка било установено, че рама №W. е пренабита и на производствен номер 4365M160 отговаря №W.. Автомобил рег. [рег.номер на МПС] бил предаден с протокол за доброволно предаване от лицето, което го е управлявало Г. А.. А. експертиза установила идентичност между двата автомобила. Със същото постановление на СРП автомобилът, изнет като веществено доказателство по преписка рег. №2640/2011г. по описа на РУП – [населено място], бил върнат на [фирма].

Постановено е оспореното решение №7224-1209 от 26.09.2013г. за отказ за прихващане или възстановяване, издадено от Е. К. на длъжност „старши инспектор“ в СО – Дирекция „ПАМДТ“, отдел „С./Т.“. Прието е в решението, че автомобилът е деклариран с данъчна декларация по чл.54, ал.1 ЗМДТ вх.№01-06-22823 от 04.11.2008г. и данъкът за него е заплатен за периода 2008г. – 2013г. Регистрацията на автомобила е прекратена на 19.07.2013г. съгласно приложено копие на свидетелство за регистрация №003292195 от 25.09.2008г., а данъчната партида е закрыта съгласно подадена от лицето декларация за отписване вх.№ [ЕГН] от 26.09.2013г. Административният орган е приел, че съобразно така описаните факти е

приложима хипотезата на чл.58, ал.4 ЗМДТ, предвиждаща данък за МПС да не се дължи от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията, т.е. след м.юли 2013г.

Решението е връчено на представител жалбоподателя на 01.10.2013г. В срока по чл.152, ал.1 ДОПК срещу него е постъпила жалба вх.№1884 от 08.10.2013г. В 67-дневния срок по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК (до 14.12.2013г.) горестоящият административен орган не е постановил решение. В този случай на основание чл.156, ал.4 ДОПК решението се смята за мълчаливо потвърдено и съгласно чл.156, ал.5 ДОПК може да бъде оспорено с жалба по съдебен ред в 30-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне чрез решаващия орган, т.е. в срок до 13.01.2014г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена по пощата на 16.12.2013г. (стр.9 от делото) - в срока по чл.156, ал.5 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган и е мотивирано от фактическа и правна страна. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на лицето или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Спорът между страните е изцяло правен – относно наличието на основание за прихващане/възстановяване на заплатен от жалбоподателя данък за процесния автомобил за периода 2008г. – 2013г.

Съгласно чл.53 ЗМДТ данък върху превозните средства се дължи от собствениците им. За придобиването на собствеността върху МПС собствениците подават декларация по чл.54, ал.1 ЗМДТ в двумесечен срок от придобиването. В конкретния случай, с договор с нотариална заверка на подписите от 24.09.2008г. жалбоподателят се легитимира като собственик на лек автомобил марка „Б.“, модел „Х5“, рама №W., двигател 306D22326759, рег. [рег.номер на МПС] . Съдът приема, че за придобиване на собствеността върху МПС е неприложима разпоредбата на чл.78 от Закона за собствеността. Същата създава оборима презумпция за придобиване право на собственост върху движими вещи, за които няма изискване на форма на действителност на прехвърляне на собствеността. Разпоредбата на чл.144, ал.2 ЗДВП урежда форма за действителност на прехвърлянето на собствеността върху употребявани МПС – писмена с нотариална заверка на подписите, поради което собствеността върху МПС не може да се придобие по реда на чл.78 ЗС. Специфичното в случая е, че с договора от 24.09.2008г. жалбоподателят е придобил собствеността върху автомобил, който не съществува (не съществува лек автомобил марка „Б.“, модел „Х5“ с рама №WBAFF41090L115285), като собствеността му е прехвърлена от несобственик. Никой не може да придобие вещ, която не съществува, както и от несобственик, защото никой не може да прехвърли повече права отколкото има. В същия смисъл е решение № 254 от 10.01.2012г. по гр.д. № 1119/2010г. на ВКС, II-ро ГО: „Със

законодателната промяна от 1997 год. е възприет по-диференциран подход чрез безусловно изключване на движимите вещи, за прехвърляне на собствеността върху които се изисква нотариален акт или нотариална заверка на подписите. Същественото при изменението на чл.78, ал.1 ЗС от 31.10.1997 год. е да се въведе изрично изключение от правилото за придобиване на движими вещи чрез добросъвестно владение, ако са придобити възмездно от несобственик, щом за прехвърлянето на собствеността върху тях се изисква нотариален акт или нотариална заверка на подписите. С това изключение противоречието между интереса на собственика и интереса на добросъвестния владеец, придобил владението от несобственик се решава в полза на собственика съобразно принципа „N. dat quod non habet”, или „никой не може да даде това, което няма”.

Независимо от законовите промени в ЗДМТ в сила от 01.01.2010г. разпоредбата на чл.53 ЗМДТ (която не е променяна) урежда данъчната тежест да се носи от собственика на МПС. Ето защо, за да се реши въпроса относно данъчната тежест следва да се прецени собствеността на процесното МПС. Регистрацията, респ. прекратяването на регистрацията на МПС, нито създава, нито прехвърля собственост. Р. производство само отчита осъществилите се в обективната действителност факти и обективизирането им пред третите лица. Ето защо разпоредбата на чл.58, ал.4 ЗМДТ относно прекратяване на регистрацията на МПС не може да дерогира изискването по чл.53 ЗМДТ данък да се заплаща от собствениците на МПС. След като в хода на наказателно производство във връзка с кражбата на автомобила е установена идентичност между лек автомобил марка „Б.“, модел „Х5“, рама №WBАFF41090L115285, рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка „Б.“, модел „Х5“, с ДК [рег.номер на МПС], рама №WBАFF41090L100527, респ. интервенция върху рамата на МПС рег. [рег.номер на МПС], то е налице събитие от обективната действителност, което влияе с обратна сила на обстоятелствата, които жалбоподателят е декларирал с декларацията по чл.54, ал.1 ЗМДТ. Установено е, че същият не е собственик на процесния автомобил, поради което не следва да дължи данък за него. От една страна, жалбоподателят по вече изложените съображения не би могъл да стане собственик на автомобила, поради което не следва да понася данъчна тежест съобразно чл.53 ЗМДТ. От друга страна, в обективната действителност не съществува лек автомобил „Б.“, модел „Х5“, рама №WBАFF41090L115285, рег. [рег.номер на МПС], тъй като е установено, че върху рамата на същия е осъществена интервенция. Съдът приема, че данъчната тежест за този автомобил следва да се понесе от неговия собственик. След като жалбоподателят не е собственик, той не носи данъчна тежест. В този смисъл заплатените от лицето данъци за периода 2008г. – 2013г. се явяват платени при липса на основание и подлежат на възстановяване. Като е приел обратното административният орган е постановил оспореното решение при неправилно приложение на материалния закон. На основание чл.160, ал.1 ДОПК решението следва да бъде отменено като незаконосъобразно. На основание чл.160, ал.3 ДОПК преписката следва да се върне на административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящето решение, а именно, че данъкът за процесното МПС за периода 2008г. – 2013г. е платен при липса на основание, респ. подлежи на възстановяване/прихващане.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на

50.00 лв. държавна такса и 461.00 лв. юрисконсултско възнаграждение на основание чл.8, ал.1, т.2 от Наредба) 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2-ри състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] РЕШЕНИЕ №7224-1209 от 26.09.2013г. за отказ за прихващане или възстановяване, издадено от Е. К. на длъжност „старши инспектор“ в Столична община (СО) – Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ (ПАМДТ), отдел „С./Т.“, с което му е отказано прихващане/възстановяване на недължимо платени суми за данъци в размер на 3300.61 лв. за периода 2008г. – 2013г. за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , мълчаливо потвърдено по реда на чл.156, ал.4 ДОПК.

ВРЪЩА на основание чл.160, ал.3 ДОПК преписката на административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящето решение, а именно, че данъкът за процесното МПС за периода 2008г. – 2013г. е платен при липса на основание, респ. подлежи на възстановяване/прихващане.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] на основание чл.161, ал.1 ДОПК разноски в размер на 511.00 (петстотин и единадесет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: